

eller mindre Beløb. Alt i Alt viser det sig saaledes, at denne Finantsloov, saaledes som den foreligger fra Regjeringens Side, naar medtages dels de Forslag, der ere os forelagte ved Siden af Finantslooven, dels aldeles sikkert efter al Erfaring kan imødeses, vil give et meget betydeligt Understud. Her til kommer endnu et Punkt, som slet ikke pleier at komme, hverken paa Finantslooven eller Tillægsbevillingslooven, det er det vestindiske Understud, og det undrer mig saa meget mere, at Ministeren ikke har opført dette paa Finantslooven i Aar, som der allerede er udkommet et af Kongen stadfæstet Budget for Vestindien, der udviser et Understud af flere Hundrede Tusinde Kroner. Den høitærede Minister fremhævede udtrykkeligt i Dag ligesom ved Finantsloovens Fremlæggelse, at Finantslooven burde indeholde et Overflag over alle Statens Indtægter og Udgifter, og dertil kan ikke blot regnes de bestaaende Love — efter Ministeriets Mening de provisoriske Love medregnet — men dertil maa ogsaa regnes de Udgifter, som ikke blot kan forudses aldeles sikkert, men ovenikøbet har et offentlig Aktstykke at støtte sig til af den Bessaffenhed som et kongeligt stadfæstet Budget. Vi vide jo af Erfaring fra tidligere Aar, at Regjeringen hvert Aar dækker Vestindiens Understud af Statskassen; men vi se aldrig Noget dertil hverken paa Finantslooven eller Tillægsbevillingslooven, vi erfare det først ved Regnskabet og faae saa at vide, at nu er vort Tilgodehavende hos Vestindien blevet saa meget større. Ogsaa dette Beløb maa tilføies. Sælgelig er store Nedsættelser og Rægtelser fornødne blot for at frembringe Balance, hvorved jeg selvfølgelig ikke mener formel Balance paa Finantslooven, men en virkelig Balance mellem Statens Indtægter og Udgifter. Alene hertil er altsaa meget betydelige Nedsættelser fornødne. Men der er selvfølgelig en Række Forslag, som foreligger i Lovforslag og paa anden Maade, som vi under alle Omstændigheder ville forkaste, og det ikke, fordi vi overhovedet ikke ville indlade os dermed, men af fuldkommen reelle Grunde, og jeg kan sige den høitærede Krigsminister, at naar jeg og sikkert de allerfleste Medlemmer blandt mine Meningsfæller have stemt mod hans Forslag om Kjøbenhavns Befæstning, saa har det ikke været blot, fordi man ikke kunde komme overens med ham eller Regjeringen derom, men fordi vi ikke vil have Kjøbenhavn befæstet. Vi ere af saglige Grunde bestemt imod at bevilge en eneste Ore dertil, og det Samme gjælder om mange andre militære Udgifter. Der er derfor, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-

Bedreborg) og flere andre Talere have udtalt, meget stor Trang til, at vi komme baade til Statereformer og til energiske Forholdsregler for at ophjælpe Landets Agerbrug og øvrige Erhvervskilder, og for at lette Tidens overhaandtagende Tryk paa alle Erhverv her i Landet, og tillige er der, som ogsaa fra flere Sider udviklet, al Aarsag til at faae gennemført omfattende Foranstaltninger til Bedste for den arbejdende Klasse. Der er nævnt enkelte saadanne. Der er nævnt Alderdomsforsørgelse, og der er lagt særlig Vægt derpaa. Jeg lægger megen Vægt paa Alderdomsforsørgelsen, jeg betragter det som en vigtig Opgave at faae en Alderdomsforsørgelse, særlig beregnet paa de arbejdende Klasser, gennemført paa en saadan Maade, at de virkelig kunne sikkes i deres Alderdom. Men jeg tror ikke, det er den Sag, som i saa Henseende bør stilles i Spidsen; thi der ved har man jo nærmest for Die at lette den Byrde, som vil komme til at hvile paa Folk om en Mennestealder. Der habes ikke for Die at forbedre den nu raske, nu stærke, nu erhvervende, nu virksomme Befolknings Kaar. Man sigter langt ud i Fremtiden, og det vil desuden ikke komme dem til Gode, som nu ere blot i en noget fremrykket Alder, noget over 40 Aar; det vil enten slet ikke eller i alt Fald vanskeligt komme dem til Gode i tilstrækkeligt Omfang; thi der hører jo Tid til at opsamle tilstrækkeligt til Alderdomsforsørgelse, hvad enten det sker under den ene eller den anden Form, og man ser derfor bort fra at støtte dem, som det nærmest paahvilede den nuværende Slægt at støtte, nemlig dens egne Trængende. Man tænker mere paa dem, der blive trængende om en halv eller en hel Mennestealder eller videre ud i Fremtiden, end paa dem, der staa nærmest for Tur. Det er derfor, jeg ikke stiller det i første Række, medens jeg som sagt tillægger det meget stor Betydning, at man faar taget fat paa at ordne dette Forhold. — Der er ogsaa henvist til, at man burde virke til at ophjælpe Fiskeriet, og deri er jeg ogsaa enig; men jeg tror ogsaa, at man lægger noget for stor Vægt paa den Betydning, Foranstaltninger til Fiskeriets Fremme ville faae for Landet i Almindelighed. Jeg tror ikke paa, at vor Befolkning har Tilbøielighed til at begive sig ud paa Havet. „De Danstes Bei til Ros og Magt“ er ikke saa tilløkkende for den danske Landbefolkning, at den, selv under trængende Kaar, skulde søge sit Erhverv ad den Bei. De ville snarere være tilbøielige til at udbandre til Amerika og søge deres Ophold paa andre Steder end til at begive sig ud paa Havet og hente deres Erhverv derfra.